

Fericita noastră nădejde

Sabat după-amiază

Completați și memorați: „De aceea, preaiubiții mei frați, fiți tari, neclintiți, sporiți totdeauna în lucrul Domnului, căci știți că osteneala voastră în Domnul nu este zadarnică.” (1 Corinteni 15:58)

Isus a vestit Împărăția lui Dumnezeu ca pe o realitate prezentă de care ne putem bucura chiar acum. El i-a trimis pe ucenicii Săi să ducă aceeași solie și să o trăiască practic prin vestirea Evangheliei și slujirea semenilor, adică să dăruiască fără plată, după cum au primit (Matei 10:5-8).

De asemenea, Isus a spus că Împărăția Sa era o altfel de împărăție – „nu din lumea aceasta” (Ioan 18:36) –, ci una care avea să vină. Împărăția lui Dumnezeu a fost instaurată prin întruparea, lucrarea, moartea și învierea lui Isus, dar El aștepta și vremea când Împărăția Sa avea să înlocuiască împărățiile acestei lumi și domnia lui Dumnezeu avea să fie deplină.

Prin definiție, advenștii – cei care așteaptă venirea Sa și această Împărăție – sunt un popor al speranței. Dar această speranță nu este doar pentru o viitoare lume nouă. Deși privește spre viitor, speranța transformă prezentul. Având această speranță, noi trăim în prezent așa cum așteptăm să trăim în viitor și începem să lucrăm pentru a face transformările necesare ca să fim potriviți pentru lumea aceea minunată care va fi.

14–21 septembrie – Săptămâna sănătății

În Scriptură vedem apeluri repetate ale poporului lui Dumnezeu – în special în perioadele de robie, exil, asuprire, sărăcie sau alte nedreptăți ori tragedii – ca El să intervină. Ca robi în Egipt, exilați în Babilon și în multe alte situații, israeliții au strigat la Dumnezeu să vadă și să audă suferința lor și să îndrepte relele existente. Biblia ne oferă numeroase exemple de situații în care Dumnezeu a intervenit pentru a-și salva și repune în drepturi poporul, uneori aducând răzbunarea asupra asupritorilor și vrăjmașilor.

Dar, de obicei, aceste eliberări au fost de scurtă durată și profeții au continuat să îndrepte atenția spre o intervenție finală, când Dumnezeu va pune capăt răului și îi va ridica pe cei asupriți. În același timp, profeții au continuat și ei să strige: „Până când, Doamne?” De exemplu, Îngerul Domnului a întreat despre exilul israeliților: „Doamne al oștirilor, până când nu vei avea milă?” (Zaharia 1:12).

Psalmii sunt plini de plângeri despre aparenta prosperitate și binele de care au parte cei răi, în timp ce neprihăniții au parte de necazuri, asuprire și sărăcie. Psalmistul face apel în mod repetat ca Dumnezeu să intervină, știind că ordinea din lumea de acum nu este cea lăsată și dorită de Dumnezeu și preluând strigătul profeților și al celor asupriți: „Până când, Doamne?” (Psalmii 94:3-7).

Într-un sens, nedreptatea este mai greu de suportat de cei care cred într-un Dumnezeu drept, care dorește dreptate pentru toți copiii Săi. Întotdeauna, poporul lui Dumnezeu a va avea un simțământ de nerăbdare văzând răul din lume, iar aparenta neimplicare a lui Dumnezeu îl face și mai nerăbdător. De aici și întrebările dure ale profeților: „Până când voi striga către Tine, Doamne, fără s-ascuți? Până când mă voi tângui Ție, fără să dai ajutor?” (Habacuc 1:2).

Un strigăt asemănător găsim și în Noul Testament, unde însăși natura este descrisă ca gemând după Dumnezeu să o salveze și să o re-creeze (Romani 8:19-22). În Apocalipsa 6:10, „Până când, Doamne?” este strigătul celor care au murit ca martiri din cauza

„Isus le-a spus o pildă, ca să le arate că trebuie să se roage necurmat și să nu se lase. El le-a zis: „Într-o cetate era un judecător care de Dumnezeu nu se teme și de oameni nu se rușina. În cetatea aceea era și o văduvă, care venea des la el și-i zicea: ‘Fă-mi dreptate în cearta cu pârâșul meu.’”

credinței lor. Dar este același strigăt ca Dumnezeu să intervină pentru poporul Său asuprit și prigonit.

1. Ce spune Domnul Isus despre răspunsul lui Dumnezeu la strigătele și rugăciunile repetate ale poporului Său ca El să intervină? Ce legătură există între acest răspuns și nevoia de credință?

Multă vreme n-a voit să-i facă dreptate. Dar în urmă, și-a zis: ‘Măcar că de Dumnezeu Luca 18:1-8 nu mă tem și de oameni nu mă rușinez, totuși, pentru că văduva aceasta mă tot necăjește, îi voi face dreptate, ca să nu tot vină să-mi bată capul.’”
Domnul a adăugat: „Auziți ce zice judecătorul nedrept? Și Dumnezeu nu va face dreptate aleșilor Lui, care strigă zi și noapte către El, măcar că zăbovește față de ei? Vă spun că le va face dreptate în curând. Dar când va veni Fiul omului, va găsi El credință pe pământ?”” Luca 18:1-8

Luni, 9 septembrie

O speranță deosebită

Adesea, religia a fost criticată pentru tendința de a le distrage atenția credincioșilor de la viața de aici și acum și a o îndrepta spre o viață de apoi, mai bună. Aceste critici au la bază ideea că preocuparea pentru viața viitoare devine un mod „sfânt” de a fugi de realitate și îl face pe credincios mai puțin folositor lumii și societății. Uneori, credincioșii și-au adus singuri asupra lor astfel de critici, chiar cultivând, predicând și practicând astfel de atitudini.

Și avem exemple de oameni cu influență care le spun celor săraci și asupriți să își accepte partea acum, deoarece, când Isus va reveni, totul va fi îndreptat.

Da, lumea noastră este decăzută, stricată, plină de tragism și nu este greșit sau anormal să tânjim după timpul când Dumnezeu va îndrepta totul în această lume, când va pune capăt nedreptății, durerii și întristării și va înlocui neorânduiala prezentă cu Împărăția Sa glorioasă și neprihănită. Fără această speranță, fără această făgăduință, am fi fără nicio nădejde.

În prima parte a predicii Sale despre sfârșitul lumii (Matei 24 și 25), Domnul Isus a detaliat nevoia de scăpare, chiar a afirmat: „Și, dacă zilele acelea n-ar fi fost scurtate, nimeni n-ar scăpa; dar, din pricina celor aleși, zilele acelea vor fi scurtate” (Matei 24:22). Însă aceasta este mai degrabă o introducere la explicația Sa des-

pre semnificația făgăduințelor lui Dumnezeu. Dacă, în ce privește speranța creștină pentru viitor, ne concentrăm doar – sau în primul rând – pe acest aspect, al nevoii de a scăpa de lumea aceasta, înseamnă să pierdem din vedere câteva lucruri mult mai profunde pe care Isus le-a prezentat.

2. Care sunt cele mai importante puncte din această predică a lui Isus? Rezumă sfaturile Sale despre cum să trăim în timp ce așteptăm revenirea Sa.

Matei 24 și 25 „Vedeți voi toate aceste lucruri? Adevărat vă spun că nu va rămâne aici piatră pe piatră care să nu fie dărâmată.”
„Spune-ne, când se vor întâmpla aceste lucruri? Și care va fi semnul venirii Tale și al sfârșitului veacului acestuia?” „Băgați de seamă să nu vă înșele cineva. Fiindcă vor veni mulți în Numele Meu și vor zice: 'Eu sunt Hristosul!' Și, din pricina înmulțirii fărădelegii, dragostea celor mai mulți se va răci. Dar cine va răbda până la sfârșit va fi mântuit.

 Atunci, Împărăția cerurilor se va asemăna cu zece fecioare care și-au luat candelarele și au ieșit în întâmpinarea mirelui. Cinci din ele erau nechibzuite, și cinci, înțelepte. Atunci, Împărăția cerurilor se va asemăna cu un om care, când era să plece într-o altă țară, a chemat pe robii săi și le-a încredințat averea sa. Unuia i-a dat cinci talanți, altuia doi și altuia unul, fiecăruia după puterea lui

Speranța în împlinirea făgăduințelor lui Dumnezeu referitoare la viitorul pe care îl pregătește pentru lumea noastră ar trebui să ne determine să ne implicăm activ, să fie scânteia pentru o viață bogată și o trăire profundă, care ne va face să fim deosebiți de ceilalți.

Cum ar putea și ar trebui să influențeze speranța și făgăduința revenirii lui Isus modul în care trăim acum, în special în ce privește ajutorarea semenilor?

Marti, 10 septembrie

Speranța învierii

Speranța creștină în a doua venire a lui Isus nu înseamnă doar a aștepta un viitor strălucit. Pentru primii creștini, învierea lui Isus a făcut ca făgăduința revenirii Sale să fie o realitate puternică. Dacă El a putut să iasă din mormânt, lucru pe care l-au văzut cu ochii lor, cu siguranță că El putea să revină pentru a încheia planul de îndepărtare a păcatului și a efectelor sale și de reînnoire a lumii (1 Corinteni 15:22,23).

Pentru apostolul Pavel, învierea a fost elementul-cheie al speranței revenirii lui Isus. El a arătat că tot ce predicase și credința însăși au sens numai ca urmare a învierii lui Isus: „Și dacă n-a înviat Hristos, credința voastră este zadarnică” (1 Corinteni 15:17). Meditează la cuvintele lui de aici și la importanța învierii lui Hristos pentru speranța noastră. „Iar dacă se propovăduiește că Hristos a înviat din morți, cum zic unii dintre voi că nu este o înviere a morților? Dacă nu este o înviere a morților, nici Hristos n-a înviat.”

3. Cum i-ai explica unui necredincios interesat de ce adevărul despre înviere este central în speranța creștină?

Și dacă n-a înviat Hristos, atunci propovăduirea noastră este zadarnică și zadarnică 1 Corinteni 15:12-19 este și credința voastră. Ba încă noi suntem descoperiți și ca martori mincinoși ai lui Dumnezeu, fiindcă am mărturisit despre Dumnezeu că El a înviat pe Hristos, când nu L-a înviat, dacă este adevărat că morții nu înviază. Căci, dacă nu înviază morții, nici Hristos n-a înviat. Și dacă n-a înviat Hristos, credința voastră este zadarnică, voi sunteți încă în păcatele voastre și, prin urmare, și cei ce au adormit în Hristos sunt pierduți. Dacă numai pentru viața aceasta ne-am pus nădejdea în Hristos, atunci suntem cei mai nenorociți dintre toți oamenii!” 1 Corinteni 15:12-19

Ucenicii au fost transformați de faptul că L-au văzut pe Isus înviat. El îi trimisese mai înainte să vestească prin cuvânt și faptă Împărăția lui Dumnezeu (Matei 10:5-8), dar moartea lui Isus le spulberase curajul și le zdrobise orice speranță. Misiunea încredințată după aceea (Matei 28:18-20) de Domnul lor cel înviat și împuternicită de revărsarea Duhului Sfânt (Faptele 2:1-4) i-a impulsionat să vestească Evanghelia și să trăiască după legea Împărăției celei noi.

Eliberați de puterea și de teama morții, primii credincioși au trăit plini de curaj și au mărturisit Numele lui Isus (1 Corinteni 15:30,31). Răul care aduce moartea este același rău care aduce suferință, nedreptate, sărăcie și asuprire, în toate formele sale. Totuși, datorită lui Isus și a biruinței Sale asupra morții, toate acestea se vor sfârși într-o zi. „Vrăjmașul cel din urmă care va fi nimicit va fi moartea” (1 Corinteni 15:26).

De fapt, indiferent cum i-am ajutat acum pe oameni, ei tot vor muri. Ce ne învață acest adevăr crud despre cât de important este să le spunem tuturor despre speranța pe care o pot găsi în moartea și învierea lui Isus?

4. Cum vezi realitatea dezolantă descrisă de Solomon?

Eclesiastul 8:14 “Este o deșertăciune care se petrece pe pământ: și anume sunt oameni neprihăniți cărora le merge ca și celor răi, care fac fapte rele, și sunt răi cărora le merge ca și celor neprihăniți, care fac fapte bune. Eu zic că și aceasta este o deșertăciune.” Eclesiastul 8:14

Deși suferința, asuprirea și situațiile tragice sunt greu de suportat, rănirile sau batjocora sunt și mai greu de îndurat, mai ales dacă par a fi fără rost sau trec neobservate de ceilalți. Posibila lipsă de sens a întristării este mai apăsătoare decât întristarea în sine. O lume care nu va trebui să dea socoteală niciodată, pentru care nu există o judecată finală, este absurditatea crudă supremă. Nu este deloc surprinzător că scriitorii ateï din secolul XX se plâneau de ceea ce ei numeau „absurdul” condiției umane. Fără speranță pentru dreptate, fără speranță pentru judecată, fără speranță ca lucrurile să fie puse în ordine, lumea noastră, într-adevăr, ar fi o lume absurdă.

Dar strigătul din Eclesiastul 8:14 nu este finalul acestei istorii. La sfârșitul protestelor sale, Solomon schimbă sensul brusc. După aceste plângeri despre lipsa de sens, în cele din urmă el spune: *Stai puțin, Dumnezeu va judeca, așa că nu se poate spune că totul este lipsit de sens; de fapt, totul și toți contează.*

5. Ce ne spune mai departe înțeleptul despre cât de important este tot ce facem aici?

“Să ascultăm dar încheierea tuturor învățăturilor: Teme-te de Dumnezeu și păzește Eclesiastul 12:13,14 poruncile Lui. Aceasta este datoria oricărui om. Căci Dumnezeu va aduce orice faptă la judecată, și judecata aceasta se va face cu privire la tot ce este ascuns, fie bine, fie rău.” Eclesiastul 12:13-14

Speranța că va fi o judecată este legată de ceea ce credem despre natura lui Dumnezeu, despre viață și despre lumea în care trăim. După cum am văzut, Biblia arată că noi trăim într-o lume creată și iubită de Dumnezeu, dar care a luat-o într-o direcție greșită, iar Dumnezeu își pune în aplicare planul Său de a o recrea și totul se face prin viața și moartea lui Isus. Judecata lui Dumnezeu este o

parte-cheie în rezolvarea problemei lumii noastre. Pentru cei care au trebuit să suporte relele acestei lumi – care au fost marginalizați, brutalizați, asupriți și exploatați – fără îndoială că făgăduința judecării este o veste bună.

Ce înseamnă pentru tine să știi că, în curând și într-un mod pe care nu ni-l putem imagina, dreptatea după care tânjim acum atât de mult va veni? Cum putem câștiga speranță din această făgăduință?

Joi, 12 septembrie

Nu vor mai fi lacrimi, nici durere

6. Încearcă să îți imaginezi cum va fi viața descrisă în următoarele pasaje biblice. De ce este greu să îți imaginezi viața fără păcat, fără moarte, fără durere și fără lacrimi?

Apoi am văzut un cer nou și un pământ nou; pentru că cerul dintâi și pământul dintâi pieriseră, și marea nu mai era. Și **Apocalipsa 21:1-5** eu am văzut coborându-se din cer, de la Dumnezeu, cetatea sfântă, Noul Ierusalim, gătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei. Și am auzit un glas tare, care ieșea din scaunul de domnie și zicea: „Iată cortul Lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei și ei vor fi poporul Lui și Dumnezeu însuși va fi cu ei. El va fi **22:1-5** Dumnezeu lor. El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut.” Cel ce ședea pe scaunul de domnie a zis: „Iată, Eu fac toate lucrurile noi.” Și a adăugat: „Scrie, fiindcă aceste cuvinte sunt vrednice de crezut și adevărate.” Apocalipsa 21:1-5

În mod indiscutabil, modul în care Biblia descrie viața noastră după eradicarea păcatului este minunat și glorios și, fără îndoială, redă numai în parte ceea ce ne așteaptă. Chiar și în aceste versete, descrierile ne prezintă la fel de mult ce nu va fi acolo și ce va fi. Deoarece lumea în care trăim este singura lume pe care o cunoaștem, poate să fie greu pentru noi să ne imaginăm viața fără durere și suferință, fără moarte și teamă, fără nedreptate și sărăcie.

Acolo nu doar că nu vor exista aceste lucruri, dar descrierea adaugă ceva mult mai personal: „El va șterge orice lacrimă din ochii lor” (Apocalipsa 21:4). Vorbind despre cei care vor fi salvați, mila lui Dumnezeu pentru cei care au suferit în istoria omenirii atinge punctul culminant în această propoziție. El pune capăt suferinței lor, dar, mult mai mult decât atât, El le șterge personal lacrimile.

Zdrobiți și înspăimântați de o viață de păcat și de o lume a nedreptății și a tragediei, putem vedea în cartea Apocalipsa licăriri ale procesului vindecării pentru toți cei care, într-un fel sau altul, am fost victime ale păcatului. Descriind pomul vieții, Ioan explică faptul că „frunzele pomului slujesc la vindecarea neamurilor” (Apocalipsa 22:2). Din nou, Dumnezeu dă dovadă de înțelegere și compasiune pentru ceea ce a însemnat să fii om, să simți, să experimentezi, să fii martor și chiar să participi la răul făcut în această lume. Planul Său pentru re-crearea lumii noastre include restaurarea și vindecarea fiecăruia dintre noi.

Până atunci, noi încercăm să facem tot ce putem mai bine prin Hristos, să ne facem partea, oricât de mică și neînsemnată ar fi, să le slujim celor din jur care au nevoie de ajutor. Orice ar fi – cuvinte blânde, o masă caldă, ajutor medical, îmbrăcăminte, un sfat bun – orice putem face ar trebui să facem cu aceeași iubire altruistă, jertfitoare și plină de abnegație pe care a manifestat-o Domnul Isus când a fost pe pământ.

Desigur, lumea va merge din rău în mai rău, în ciuda celor mai mari eforturi ale noastre. Mântuitorul a știut acest lucru, totuși acest adevăr nu l-a oprit din a le sluji altora și nu ar trebui să ne oprească nici pe noi.

Vineri, 13 septembrie

Un gând de încheiere

„Marea luptă s-a sfârșit. Păcatul și păcătoșii nu mai există. Universul întreg este curat. O singură vibrație de armonie și de bucurie străbate prin creațiunea imensă. De la Acela care a creat toate se revarsă viața, lumina și fericirea prin domeniile spațiului fără sfârșit. De la atomul minuscul și până la lumile cele mari, toate lucrurile, însuflețite și neînsuflețite, în frumusețea lor neumbrită și într-o bucurie desăvârșită, declară că Dumnezeu este iubire.” – Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 678

Rezumat: Dumnezeu nu va permite ca răul să continue la nesfârșit. Cea mai mare făgăduință a Bibliei este revenirea lui Isus, care va pune capăt răului, va vindeca nedreptatea și va crea o lume nouă, așa cum trebuia să fie aceasta. Bazată pe învierea lui Isus, această speranță transformă prezentul și ne dă curaj să slujim lui Dumnezeu și semenilor în timp ce așteptăm revenirea Sa.

Studiu suplimentar: Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, capitolul „Chemarea la o treaptă mai înaltă”; *Tragedia veacurilor*, capitolul „Pustiirea pământului”.

BIBLIA ȘI CARTEA EVANGHELIZARE – STUDIU LA RÂND

Biblia: 2 Regi 10–16

1. Ce a nimicit și ce nu a părăsit lehu?
_____
2. Cum l-a determinat loas pe Hazael să nu atace Ierusalimul?
_____
3. Cum a încercat Menahem să-și întărească domnia?
_____
4. Cum l-a convins Ahaz pe împăratul Asiriei să-l izbăvească din mâna împăratului Siriei?
_____

Evanghelizare, subcapitolul „Plănuirea unei evanghelizări tot mai vaste”

5. Ce au făcut aceia care au primit de ani de zile lumina de a merge în teritorii noi?
_____

PRIVIRE GENERALĂ

Referindu-se la dezvoltarea fără precedent a creștinismului în primele trei secole, istoricul Rodney Stark spune: „Puterea creștinismului nu stătea în promisiunea unei răsplătiri în altă lume pentru suferința din această viață, așa cum s-a spus adesea. Nu, schimbarea crucială care a avut loc în secolul al III-lea a fost răspândirea rapidă a ideii existenței unei credințe care oferea antidoturi puternice la problemele vieții de aici și acum! Aspectul cu adevărat revoluționar al creștinismului stătea în imperative morale precum: «Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși», «fă-le celorlalți ce vrei să îți facă și ei», «este mai fericit a da decât a primi» și «ori de câte ori faceți aceste lucruri unuia dintre acești foarte neînsemnați frați ai mei, Mie Mi le faceți.» (Rodney Stark, *Cities of God: The Real Story of How Christianity Became an Urban Movement and Conquered Rome*, p. 30)

Când studiem lecția din această săptămână, suntem îndemnați să trăim în fiecare zi cu o dorință fierbinte după Împărăția lui Dumnezeu pe care o așteptăm, totodată aducând valorile Împărăției în viața noastră și în viețile celor cărora le slujim. Noi empatizăm cu strigătul profetic pentru grăbirea revenirii lui Hristos în Împărăția Sa. În timp ce așteptăm împărăția slavei, ni se reamintește de ocaziile de slujire de acum pe care le vom vedea și folosi dacă îl lăsăm pe Hristos să trăiască viața Lui în noi.

Obiectivele instructorului:

- Să alcătuiască împreună cu grupa o listă de motive de a aștepta venirea Domnului, în lumea nedreaptă în care trăim.
- Să sublinieze răspunderea de a folosi bine timpul, acum, când venirea lui Hristos este tot mai aproape cu fiecare zi care trece.

COMENTARIU

Pasaj biblic. Citiți împreună în grupă Tit 2:11-14. Acest pasaj prezintă două împărății: împărăția harului și împărăția slavei. Prima dată, roagă membrii grupei să facă următoarele:

➤ Explică la ce ne referim prin „împărăție.”

Răspuns: O guvernare sau un teritoriu care are la conducere un împărat; ea are un tron, cetățeni, legi etc.

➤ Ce este Împărăția lui Dumnezeu, sau Împărăția cerurilor?

Răspuns: Este un domeniu asupra căruia se extinde suveranitatea lui Dumnezeu sau a lui Hristos, fie în cer sau pe pământ, așa cum demonstrează versetul: „Vie împărăția Ta, facă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ” (Matei 6:10). Totodată, este conducerea plină de har a lui Hristos, Împăratul, în inima și în viața noastră.

➤ Ce este împărăția harului?

Răspuns: Împărăția harului este o fază a conducerii lui Hristos în care favoarea Sa pusă asupra noastră (harul Său) ne ajută să devenim copiii Săi și cetățeni ai Împărăției. Accesul nostru în această împărăție se face prin credința în Isus ca Mântuitor, Domn și Împărat. Împărăția harului exista înainte de „întemeierea lumii” (1 Petru 1:20). Această împărăție este acum și duce la împărăția slavei.

➤ Ce este împărăția slavei?

Răspuns: „Când va veni Fiul omului în slava Sa... va ședea pe scaunul de domnie al slavei Sale” (Matei 25:31,32). Împărăția slavei este starea de pace și armonie care se va instaura în univers după eradicarea păcatului.

➤ Citește Matei 3:1-12 și 11:2-6. La ce se aștepta Ioan Botezătorul la prima venire a lui Isus? De ce a fost el nedumerit văzând ce făcea Isus și mai ales că nu făcea ce aștepta el?

Răspuns: „Ca și ucenicii Mântuitorului, Ioan Botezătorul nu înțelegea natura Împărăției lui Hristos. El se aștepta ca Isus să ia tronul lui David și, pentru că timpul trecea și Mântuitorul nu ridica nicio pretenție la autoritatea împărătească, Ioan a început să se tulbure și să se neliniștească... Întocmai ca profetul Ilie, în spiritul și puterea căruia venise la Israel, el aștepta ca Domnul să Se descopere ca un Dumnezeu care răspunde prin foc... Și acum, din închisoarea în care se găsea, [Ioan] aștepta ca Leul din seminția lui Iuda să trântescă la pământ îngâmfarea asupritorului și să-i elibereze pe săraci și pe aceia care plângeau. Părea însă că Isus Se mulțumea să adune ucenici în jurul Său, să-i vindece și să-i învețe pe oameni. Mânca la masa vameșilor, în timp ce zilnic jugul roman apăsa tot mai greu asupra lui Israel, în timp ce împăratul Irod și ticăloasa lui concubină își împlineau orice dorință, iar strigătele săracului și ale suferindului se înălțau la cer.” – Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, p. 215. Astfel, Ioan era confuz. Niciodată nu am înțeles de ce Domnul Isus a îngăduit ca Ioan să moară...era tânăr, era ruda cu El, era bun misionar...era vegetarian...sa mai continui? Dacă știți, scrieți-mi și mie un email: liviuciot@liviuciot.com

➤ Ce împărăție a venit Isus să aducă în timpul primei Sale veniri?

Răspuns: Împărăția harului, cu restaurarea omului, în toate aspectele existenței sale. Judecata este legată de a doua venire – începutul împărăției slavei Sale. Citește și discută câteva pasaje despre împărăția harului din Marcu 5:21-42 și Luca 19:1-10 etc. Pentru mai multe informații, vezi *Tragedia veacurilor*, pp. 346–348.

➤ Biserica lui Hristos trebuie să se poziționeze astfel încât să aducă cerul pe pământ. De ce trebuie să facă biserica acest lucru *acum*, când așteaptă venirea Sa?

Răspuns: În rugăciunea Sa, Isus a spus: „Vie împărăția Ta, facă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ” (Matei 6:10). Din nou, citește Matei 25:31-46.

➤ Cum poate fi acțiunea socială „o mărturie vie a apropiatei reveniri a Domnului”?

Răspuns: „Când luăm poziție de partea dreptății, compasiunii și vindecării, noi demonstrăm valorile Împărăției lui Dumnezeu.” – Departamentul Școala de Sabat și lucrare personală al Conferinței Generale, *Keys to Adventist Community Services* (2008), p. 6

Cele două împărății

Patricia din Africa de Sud demonstrează practic valorile împărăției harului și ale împărăției slavei acum, îngrijind cu iubire de aproape douăzeci de copii care suferă de SIDA sau și-au pierdut părinții din cauza acestei boli. Ea face acest lucru la ea acasă. Întrebată de ce, ea a răspuns: „Vreau ca ei să aibă parte de puțin din revenirea lui Isus acum.” (Cum demonstrează atât de frumos acest exemplu al împărăției harului cum va fi împărăția slavei?)

Ca un vas care se scufundă

Unii oameni simt că orice preocupare pentru ecologie și grija pentru nevoile sociale este o pierdere de vreme, deoarece, oricum, această lume va fi distrusă la sfârșitul timpului.

Astăzi, unii creștini consideră că lumea aceasta este un vapor murdar care se scufundă. El nu doar că nu văd ce rost are să te îmbarci pe un vas atât de murdar, dar nu văd nici ce sens ar avea să se scoată apa și mizeria

din vas pentru a-l face să poată naviga din nou. Ei stau pe „pontoul” vieții, la o distanță sigură, avertizându-i pe pasagerii vaporului că acesta se va scufunda în curând. Acești investitori ai sfârșitului consideră orice încercare de „a repara vasul” (adică de a îmbunătăți condițiile de viață din această lume) ca lipsită de sens, deoarece, când va reveni, Hristos va pune capăt istoriei pe care o știm noi.

Discutați despre acest gen de justificare „sfântă” a eschivării de la orice activitate. Poate fi o astfel de perspectivă demonstrată biblic? De ce da sau de ce nu?

Pasaj biblic. Miah Arnold a scris un articol în *The Michigan Quarterly Review* (50, No. 1, iarna 2011) intitulat „Îmi ești dator”, în care descrie nedreptatea total lipsită de sens a suferinței celor nevinovați, a copiilor pe moarte din Centrul Anderson pentru canceroși, din Texas. Ea scrie: „Eu, la fel ca toți ceilalți, încercam să dau sens lucrurilor ilogice.” (Citat de Clifford Goldstein în „It Makes No Sense”, *Adventist Review*, 18 aprilie 2013, p. 16.)

Discutați următoarea afirmație din același articol al lui Clifford Goldstein, referitoare la tragediile din lume – ilogicul răului: „Oricât de rele ar fi aceste tragedii, ar fi mai rău dacă ele ar avea sens.” Întrebă grupa: De ce?

Citiți în grupă următoarea afirmație din *Tragedia veacurilor* și discutați: „Este cu neputință să explicăm originea păcatului, pentru a da un motiv existenței lui... Păcatul este un intrus, pentru a cărui existență nu se poate da nicio explicație. El este tainic, de neexplicat; a-l scuza înseamnă a-l apăra. Dacă s-ar putea găsi o scuză pentru el sau vreo cauză a existenței lui, ar înceta să mai fie păcat.” – pp. 492–493

Citiți și discutați 1 Corinteni 4:5; 2 Tesaloniceni 1:5-10; Apocalipsa 21:4 și alte pasaje la care se mai gândesc membrii grupei care indică faptul că, la timpul ales de El, Dumnezeu cu siguranță va face dreptate și va pune capăt păcatului. În prezent, această lume păcătoasă este plină de asuprire, suferință și tristețe. Cât așteptăm timpul stabilit de Dumnezeu pentru revenirea lui Isus, să continuăm procesul de combatere a faptelor Diavolului, la fel ca Isus (1 Ioan 3:8). El i-a încredințat bisericii Sale misiunea începută de El: „... să aduc vești bune celor nenorociți; El M-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită, să vestesc robilor slobo-

zenia și prinșilor de război, izbăvirea... Ei vor zidi iarăși vechile dărâmături... Dar voi vă veți numi preoți ai Domnului și veți fi numiți slujitori ai Dumnezeului nostru” (Isaia 61:1-4,6).

APLICAȚIA

A fi creștin adventist, trăind zilnic în lumina speranței revenirii, înseamnă a evita două extreme: (1) *entuziasmul exagerat* cu privire la revenirea lui Hristos, care privește lumea ca fiind condamnată și de aceea militează împotriva oricărui efort de a face bine în societatea în care trăim și (2) *indiferența* față de venirea lui Hristos care face ca lumea prezentă să fie punctul central pentru care trăim și muncim. Pentru cei indiferenți, lumea aceasta nu este o *cameră de așteptare* pentru lumea viitoare, ci o sufragerie în care te așezi confortabil și relaxat.

Invită-i pe membrii grupei să discute următoarele: Tu în ce „cameră” te afli? Așteptând în mod activ „împărăția slavei”, în ce mod progresează biserica spre a crea „împărăția harului” în „sala de așteptare” (în biserică și în afara ei) care să îndrepte atenția spre „împărăția slavei”?

În „împărăția slavei” va fi „pomul vieții” cu frunze care sunt pentru „vindecarea neamurilor” (Apocalipsa 22:2; Ezechiel 47:9). De ce au nevoie oamenii de vindecare dacă răul a fost exterminat? La fel și râul vindecător din Ezechiel 47:9, apa vieții aduce vindecare oriunde curge – chiar și în cer!

Invită-i pe membrii grupei să împărtășească experiențe despre modul în care biserica ta sau alte biserici sunt un „loc al vindecării” pentru cei din interior și din afara ei.